

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa M. B.
przeciwko Skarbowi Państwa - Okręgowemu Inspektoratowi Służby Więziennej w L.
i Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w Z.
o uchylenie kary dyscyplinarnej - nagany,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 15
grudnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 czerwca 2019 r., sygn. akt III APa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 czerwca 2019 r., III APa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację M. B. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z 9 listopada 2018 r., IV P (...), oddalającego powództwo wniesione przez powoda przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w Z. (pozwany) o uchylenie kary dyscyplinarnej nagany.

Sądy ustaliły, że powód był zatrudniony u pozwanego jako dowódca zmiany. W dniu 11 listopada 2016 r. powód wykonywał swoje obowiązki służbowe, do

których należało prowadzenie książki przebiegu służby dowódcy zmiany oraz nadzorowanie funkcjonariuszy, będących na zmianie. Z ustaleń faktycznych wynika, że powód nie odnotował wyjścia jednego z funkcjonariuszy, który deklarował, że udaje się do toalety, w związku z czym w książce przebiegu służby znajdowały się informacje sprzeczne ze stanem faktycznym. W trakcie nieobecności funkcjonariusza na stanowisku pracy dokonał on wraz z innym funkcjonariuszem, który był po służbie i powinien był opuścić teren pozwanego, kradzieży miedzi oraz złomu. Z ustaleń wynika, że powód został poinformowany o tym, że dwóch funkcjonariuszy przebywa w miejscu, w którym nie powinno się znajdować (śluza przy bramie gospodarczej), jednakże nie podjął żadnych działań zmierzających do wyjaśnienia tej sytuacji. Powyższe ustalenia faktyczne doprowadziły Sądy orzekające w sprawie do wniosku, że powód dopuścił się przewinień służbowych, a zatem zarówno powództwo, jak i apelacja nie zasługiwały na uwzględnienie.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości. Powód zarzucił naruszenie: 1) art. 378 § 1 k.p.c. przez zaniechanie wszechstronnego rozpoznania zarzutów apelacji; 2) art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez sprzeczne z wymogami ustawy sporządzenie uzasadnienia wyroku; 3) art. 378 § 1 w związku z art. 233 k.p.c. przez nieuwzględnienie przedstawionej w apelacji argumentacji o nieprawidłowej ocenie materiału dowodowego i przyjęcie ustaleń Sądu pierwszej instancji za własne; 4) art. 390 § 1 k.p.c. przez nieprzedstawienie Sądowi Najwyższemu do rozpoznania zagadnienia prawnego; 5) art. 230 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 848, dalej jako ustawa o Służbie Więziennej) przez błędną wykładnię i nieprawidłowe uznanie, że: a) przyjęty w jednostce sposób prowadzenia książki przebiegu służby dowódcy zmiany stanowił wykonywanie czynności służbowych w sposób nieprawidłowy; b) powód mógł zapobiec przebywaniu funkcjonariuszy w rejonie bramy gospodarczej, podczas gdy o fakcie tym dowiedział się już po znalezieniu się funkcjonariuszy w tym miejscu i został przez nich wprowadzony w błąd, gdyż mieli znajdować się oni w toalecie i w szatni.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: czy sąd

pracy rozpoznający stosowanie do art. 263 ustawy o służbie więziennej sprawę wszczętą w wyniku odwołania od prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego w Służbie Więziennej ma obowiązek badania poprawności proceduralnej postępowania Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej, a co za tym idzie czy ma możliwość wydania wyroku, uchylającego karę dyscyplinarną orzeczoną wobec funkcjonariusza Służby Więziennej, w związku z naruszeniem przepisów prawa procesowego przez organy postępowania dyscyplinarnego?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 436). Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie, jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało, a które pokrywają się z podstawami skargi kasacyjnej i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575). Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”.

Sformułowane przez powoda zagadnienie prawne nie spełnia powyższych wymagań, ponieważ nie znajduje odzwierciedlenia w podstawach skargi kasacyjnej. Powód bowiem w zagadnienie prawnym domaga się możliwości wyjaśnienia czy sąd pracy ma obowiązek badania poprawności proceduralnej postępowania Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej, a co za tym idzie czy ma możliwość wydania wyroku, uchylającego karę dyscyplinarną orzeczoną wobec funkcjonariusza Służby Więziennej. W podstawach skargi natomiast powołuje się na naruszenie przepisów postępowania, dotyczących nierozpoznania wszystkich zarzutów apelacyjnych, przyjęcia przez Sąd Apelacyjny ustaleń Sądu pierwszej instancji za własne i sporządzenie uzasadnienia niezgodnego z wymogami prawa oraz naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 230 ust. 3 pkt 2 ustawy o Służbie Więziennej przez nieuprawnione przyjęcie, że powód prowadził książkę przebiegu służby dowódcy zmiany w sposób sprzeczny z wymogami oraz mógł zapobiec kradzieży, jakiej dopuścili się funkcjonariusze podczas pełnienia przez powoda obowiązków dowódcy zmiany. Zajęcie przez Sąd Najwyższy stanowiska w przedmiocie dopuszczalności badania w postępowaniu sądowym poprawności procedury dyscyplinarnej w stosunku do funkcjonariusza Służby Więziennej pozostaje bez związku z podnoszonymi przez powoda uchybieniami proceduralnymi i naruszeniami prawa materialnego. W żaden bowiem sposób nie przyczyni się do rozstrzygnięcia czy powód dopuścił się uchybienia swoim obowiązkom i czy słusznie nałożona została na niego kara dyscyplinarna. Nie służy także ocenie czy Sąd Apelacyjny dopuścił się przy wydawaniu wyroku podnoszonych przez powoda uchybień proceduralnych. Oznacza to, że sformułowane zagadnienie prawne nie uzasadnia merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.